

heller ikke. Men forøvrigt gjorde hun sig ingen falske Forestillinger om de Hensyn, som Nannys søsterlige Følelse vilde paalægge hende. Hun kunde endda tænke sig, at det havde været Nanny en særlig Glæde at lokke netop hendes Forlovede i sine Garn; og hun forstod nu, at det var Triumf, hun havde læst i hendes Øjne, dengang hun straks ved sin Hjemkomst havde givet sig til at fortælle om sit Sammentræf med Per.

Der var nu ikke Tale om, at Jakobe lod sig mærke med noget. Med den næsten overmenneskelige Evne til Selvbeherskelse, som hendes Sygelighed havde opøvet hos hende, fra hun var Barn, gennemførte hun tappert sin Rolle som lykkelig Brud. Skønt hun saa og hørte alting som gennem en Taage og hele Tiden havde en Fornemmelse af at befinde sig paa et gyngende Skib, var der ikke andet at se paa hende, end at hun var lidt blegere end sædvanlig og syntes noget træt. Kun overfor Per kunde hun ikke forstille sig. Hver Gang han sagde noget til hende, vendte hun Hovedet bort. Hun taalte næsten ikke at høre hans Stemme. Blot hans Ærme kom til at berøre hendes Arm, isnede det igennem hende.

Til alt Held blev der foreløbig ikke levnet hende megen Tid til at tænke. Hvert Øjeblik reves hun op af sin begyndende Fortvivlelse derved, at Venner og Bekendte ønskede at drikke med hende og hendes Forlovede. Om det saa var Nanny, vilde hun hilse paa dem, og hun saa ved denne Lejlighed for første Gang paa Per. Med en Frimodighed, der fik det til at løbe ham koldt ned ad Ryggen, nikkede og smilede hun til dem begge over sit løftede Glas.

„Skaal, Hr. Svoger! ... Skaal, Jakobe!“